

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Machytkou ve věci

žalobce: P. B., narozený

zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Davidem
sídlem Mírové náměstí 48, 440 01 Louny

proti

žalovanému: Ing. P. B., narozený
bytem

zastoupený advokátem JUDr. Liborem Petříčkem
sídlem Na můstku 10, 110 00 Praha 1

o určení dědického práva

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce P. B., narozený domáhal určení, že je společně s Ing. P. B., narozeným dědicem v první třídě po zůstavitelce S. B., narozené, zemřelé se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 36 447,18 Kč k rukám právního zástupce žalovaného JUDr. Libora Petříčka, advokáta se sídlem Březenská 2466/4, Praha 8 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se obrátil dne 15. 10. 2021 ke zdejšímu soudu s žalobou, kterou se domáhal určení, že je společně se svým bratrem žalovaným Ing. P. B., narozeným dědicem

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Hlaváčková.

2. v první třídě po své matce S. B. narozené 5, zemřelé bez zanechání závěti dne 27. 4. 2016 (dále jen „zůstavitelka“). Žalobce byl totiž rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3 T 182/2012-872, který nabyl právní moci dne 19. 7. 2017 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2017, č. j. 6 To 100/2016-946, uznán vinným ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a současně byl povinen podle svých sil vydat bezdůvodné obohacení získané trestným činem. Tohoto přečinu se žalobce dopustil vůči zůstavitelce tím, že dne 26. 1. 2011 byl přítomen ověření podpisu své matky S. B. na plné moci, na základě které byl zplnomocněn k umožnění její vkladní knížky č. , vedené Českou spořitelnou, a.s., pobočka Louny, na jméno S. B. se zůstatkem 26 917,80 Kč, a následně dne 27. 1. 2011, na základě takto získané plné moci podal v pobočce České spořitelny v Lounech návrh na umožnění vkladní knížky a převedení celého zůstatku na účet č. vedený u mBank, BRE Bank S.A. Praha 8, jehož majitelem je syn žalobce K. B., kdy celá částka byla na základě jeho pokynu převedena dne 8. 4. 2011, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že si byl vědom toho, že její závažný zdravotní stav vylučuje schopnost činit právní úkony, svobodně se o své vůli rozhodovat, jakož i posoudit následky svého jednání, neboť poškozená v předmětnou dobu trpěla Alzheimerovou chorobou, a tuto skutečnost nesdělil zaměstnankyni Městského úřadu v Lounech, která prováděla ověření podpisu a následně bance a tímto jednáním se neoprávněně obohatil na úkor S. B. nejméně o částku 26 917,80 Kč. V důsledku této skutečnosti by ve vztahu k žalobci mohla svědčit domněnka dědické nezpůsobilosti ve smyslu § 469 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“). Žalobce však tvrdí, že ze strany zůstavitelky došlo k výslovnému odpuštění tohoto jednání žalobce ve smyslu § 469 obč. zák. V první řadě zůstavitelka nesouhlasila se samotným trestním stíháním žalobce. Výslovně pak předmětné jednání žalobci zůstavitelka odpustila v květnu 2011 na schůzce rodiny, při níž se projednávalo umístění zůstavitelky do vhodného zařízení, které byla mimo jiné přítomna Mgr. Z. J. Stejně tak zůstavitelka žalobci jeho jednání odpustila na další rodinné schůzce v únoru 2012 v bytě žalobce, které byla opět přítomna Mgr. Z. J. Konečně v listopadu 2012, kdy manželka žalobce doma slavila významné životní jubileum, se zůstavitelka rovněž v přítomnosti osob (zejména Mgr. P. Z. které této oslavy byly účastny, vyjádřila, že žalobci jednání, které tehdy bylo předmětem šetření policie, odpouští a vůbec si nepřeje, aby žalobce pro toto jednání stanul před soudem. Pokud jde o způsobilost zůstavitelky samostatně právně jednat žalobce podotkl, že Alzheimerova choroba nebyla u zůstavitelky v roce 2011 ještě natolik rozvinuta, aby tuto způsobilost zůstavitelky vyloučila. O zbavení způsobilosti bylo rozhodnuto až rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 6 Nc 701/2011-195. Navíc zůstavitelka dne 21. 5. 2011 a 4. 6. 2011 vystavila plnou moc advokátu JUDr. L. P. a na základě těchto plných mocí byla zůstavitelka platně zastoupena v soudních řízeních. Žalobce pak své dědické právo uplatnil v dědickém řízení po zůstavitelce projednávaném zdejším soudem pod sp. zn. 35 D 460/2016, v němž mu bylo usnesením ze dne 10. 8. 2021, č. j. 35 D 460/2016-279, uloženo ve smyslu § 170 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, aby do dvou měsíců od právní moci tohoto usnesení podal u Okresního soudu v Lounech žalobu proti žalovanému na určení, že je dědicem zůstavitelky ze zákona I. dědické třídy. Toto usnesení nabylo právní moci dne 26. 8. 2021, žaloba byla podána dne 15. 10. 2021.
3. Žalovaný žalobou uplatněný nárok ani z části neuznal. Podle znaleckého posudku ze dne 5. 1. 2012 MUDr. Š. zpracovaného pro účely trestního řízení zůstavitelka již v lednu 2011 trpěla Alzheimerovou chorobou, v jejímž důsledku byl klinicky i forenzně významně narušen její kontakt s realitou, což jí znemožnilo vyjádřit svou skutečnou, vážnou a svobodnou vůli, její rozpoznávací a ovládací schopnosti týkající se nabývání práv a brání na sebe právních povinností byly již v této době vymizelé. Zůstavitelka tedy nemohla v roce 2011 a 2012 žalobci jeho zavrženíhodné jednání odpustit, neboť již v té době nebyla způsobilá činit žádné právní úkony.

4. Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním, které má za skutečnosti prokázané a rozhodující pro posouzení věci.
5. Zůstavitelka měla dva syny, a to žalobce P. B. a žalovaného P. B. Dne 26. 1. 2011 byl žalobce přítomen ověření podpisu své matky S. B. na plné moci, na základě které byl zplnomocněn k umožnění její vkladní knížky č. [redacted], vedené Českou spořitelnou, a.s., pobočka Louny, na jméno S. B. se zůstatkem 26 917,80 Kč, a následně dne 27. 1. 2011, na základě takto získané plné moci podal v pobočce České spořitelny v Lounech návrh na umožnění vkladní knížky a převedení celého zůstatku na účet č. [redacted] vedený u mBank, BRE Bank S.A. Praha 8, jehož majitelem je syn žalobce K. B., kdy celá částka byla na základě jeho pokynu převedena dne 8. 4. 2011, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že si byl vědom toho, že její závažný zdravotní stav vylučuje schopnost činit právní úkony, svobodně se o své vůli rozhodovat, jakož i posoudit následky svého jednání, neboť poškozená v předmětnou dobu trpěla Alzheimerovou chorobou, a tuto skutečnost nesdělil zaměstnankyni Městského úřadu v Lounech, která prováděla ověření podpisu a následně bance a tímto jednáním se neoprávněně obohatil na úkor zůstavitelky nejméně o částku 26 917,80 Kč. Za toto jednání byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3 T 182/2012-872, který nabyl právní moci dne 19. 7. 2017 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2017, č. j. 6 To 100/2016-946, uznán vinným ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a současně byl povinen podle svých sil vydat bezdůvodné obohacení získané trestným činem. Týmž rozsudkem zdejšího soudu, avšak ve znění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 7. 2020, č. j. 6 To 100/2016-1185 (neboť ve vztahu k druhému obviněnému byl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2017, č. j. 6 To 100/2016-946, zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 Tdo 968/2018-III.-1083, ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 15 Tdo 1330/2018-1070) byl syn žalobce Mgr. K. B. (vnuk zůstavitelky) uznán vinným pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že dne 21. 1. 2011 uzavřel se svojí babičkou (zůstavitelkou) darovací smlouvu datovanou dnem 20. 1. 2011, na základě které zůstavitelka darovala obžalovanému bytovou jednotku č. [redacted] v budově č. p. [redacted] na stavební parcele č. [redacted] v katastrálním území [redacted] okrese [redacted], v hodnotě nejméně 550 000 Kč, přičemž věděl, že její podpis bude ověřován pracovníci Městského úřadu v Lounech, a dále dne 21. 1. 2011 spolu se zůstavitelkou podal návrh na vklad vlastnického práva k shora uvedeným nemovitostem, založeného touto darovací smlouvou, ke Katastrálnímu úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Žatec, který byl proveden dne 27. 1. 2011 s právními účinky k 21. 1. 2011, a dále přiměl svoji babičku, aby dne 21. 1. 2011 na pobočce České spořitelny a.s. v Lounech prodala na základě příkazu pro banku, podepsaného S. B. který byl realizován dne 25. 1. 2011, 121 890 kusů podílových listů fondu Sporoinvestu OPF, a dále aby prostředky z tohoto odkupu ve výši 224 814,80 Kč nechala na základě téhož příkazu převést na účet č. [redacted], vedený u mBank, BRE Bank S.A., Praha 8, jehož majitelem je K. B. přičemž těchto jednání se dopustil přesto, že si byl vědom toho, že její závažný zdravotní stav vylučuje schopnost činit právní úkony, svobodně se o své vůli rozhodovat, jakož i posoudit následky svého jednání, neboť poškozená v předmětnou dobu trpěla Alzheimerovou chorobou, a tuto skutečnost nesdělil před příslušnými orgány a bankou, a tímto jednáním zkrátil majetek zůstavitelky nejméně o 774 814,80 Kč a obohatil sebe. Za toto jednání mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců a současně byl povinen podle svých sil vydat bezdůvodné obohacení získané trestným činem. Proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 7. 2020, č. j. 6 To 100/2016-1185 bylo poté znovu podáno dovolání, které však bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 6 Tdo 92/2021-1262.

Rozsudky zdejšího soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3 T 182/2012-872, Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2017, č. j. 6 To 100/2016-946 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 Tdo 968/2018-III.-1083, pak byly podrobeny i ústavnímu přezkumu, a to s tím výsledkem, že ústavní stížnost žalobce byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. IV. ÚS 2293/19-1176 (*viz spis zdejšího soudu sp. zn. 3 T 182/2012, v němž jsou založeny shora citovaná rozhodnutí*).

6. Pár dní před spácháním trestného činu ze strany žalobce a jeho syna vůči zůstavitelce, dne 21. 1. 2011, došlo k incidentu, při němž se žalovaný měl pokusit odvézt zůstavitelku z léčebny dlouhodobě nemocných v Lounech do stacionáře v obci Libočany, a to přes nesouhlas jak zůstavitelky, tak žalobce, který zůstavitelku umístil právě do LDN v Lounech. Při incidentu zasahovala hlídka Policie ČR, konkrétně prap. M. [REDACTED] P. [REDACTED] a prap. B. [REDACTED], a to na základě oznámení, že došlo k únosu zůstavitelky. V tu dobu nebyla zůstavitelka omezena ve svéprávnosti. Zůstavitelka příslušníkům PČR sdělila, že si přeje zůstat v LDN v Lounech, neboť v Lounech bydlí žalobce, který se o ní vždy staral a pravidelně za ní jezdí (*viz úřední záznam PČR ze dne 21. 1. 2011 čl. 122*). Ještě před tímto incidentem, kdy zůstavitelka bydlela sama v bytě, prap. M. [REDACTED] P. [REDACTED] prověřoval podezření z krádeže dvou obrazů a sbírky mincí z bytu zůstavitelky. Již v této době zůstavitelka byla dle prap. M. [REDACTED] P. [REDACTED] senilní a vodila si domů cizí neznámé lidi. K této věci byla zůstavitelka prap. M. [REDACTED] P. [REDACTED] vyslechnuta dne 9. 2. 2011. V tu dobu nebyla zůstavitelka schopna výslechu, na dotazy odpovídala zmateně a nesouvisle (*viz svědecká výpověď prap. M. [REDACTED] P. [REDACTED] učiněná v tomto řízení a dále jeho svědecká výpověď učiněná v trestním řízení – viz spis zdejšího soudu sp. zn. 3 T 182/2012, úřední záznam PČR ze dne 9. 2. 2011 čl. 123*).
7. Dne 2. 5. 2011 provedl vrchní inspektor nprap. V. [REDACTED] R. [REDACTED] výslech zůstavitelky, a to v Domě důstojného stáří v obci Tuchlovice. Při výslechu bylo patrné, že zůstavitelka se vůbec neorientuje v čase ani místě. Zcela jasně si vybavovala okamžiky staré několik desetiletí, avšak situace, která proběhla před několika dny, byla pro ni zcela neznámá. Během hovoru několikrát položila stejnou otázku, přestože na ní již dostala odpověď. Zůstavitelka si nepamatovala žádné své kamarádky, ani zda k ní někdo chodil do bytu na návštěvu. Zůstavitelka pořádně nereagovala na položené otázky, nebyla schopna na ně věcně odpovídat, pouze se usmívala, případně kývala hlavou. Zůstavitelka odpovídala na dotazy tak, aby udělala radost dotazujícímu a vždy odpověděla tak, jak to chtěl dotazující slyšet nebo kam jí dotazující svou otázkou nasměroval. Z hlediska procesní hodnoty neměla výpověď zůstavitelky podle nprap. V. [REDACTED] R. [REDACTED] žádnou cenu, a proto výslech po chvíli ukončil. Zůstavitelka toho času trpěla Alzheimerovou chorobou po dobu nejméně 10 let (*viz úřední záznam PČR ze dne 2. 5. 2011 čl. 124, svědecká výpověď V. [REDACTED] R. [REDACTED]*).
8. Dne 9. 8. 2011 zůstavitelka vlastnoručně sepsala prohlášení, v němž uvedla, že si je vědoma, že má problémy s pamětí, což však neznamená, že neví, co dělá. Naznačila, že přepsání bytu na vnuka K. [REDACTED] bylo její vůlí a chování žalovaného označila za ostudné pro celou rodinu (*viz vlastnoruční sdělení podepsané zůstavitelkou ze dne 9. 8. 2011 na čl. 7*). Téhož dne zůstavitelka podepsala na počítači sepsané prohlášení, v němž uvedla, že není pokusný králík, a proto nebude podstupovat jakékoli psychologické ani psychiatrické vyšetření za účelem znaleckého posudku. Zároveň zakázala vydávat jakoukoliv dokumentaci týkající se jejího zdravotního stavu, financí a osobních informací. Uvedla, že žalobce s manželkou L. [REDACTED] a vnukem K. [REDACTED] se o ní dobře starají a pomáhají jí. To že syn P. [REDACTED] (žalovaný) je na ni našťvaný za to, že byt darovala vnukovi neznamená, že s ní bude neustále vláčet a posílat za ní policii. Podpis zůstavitelky na tomto prohlášení byl úředně ověřen (*viz prohlášení s úředně ověřeným podpisem dne 9. 8. 2011 na čl. 8*). Dále zůstavitelka opět téhož dne sepsala vlastnoručně dopis, v němž žádala neurčeného adresáta, aby ji nechal v klidu dožít. Dále uvedla, že to, že má problémy s pamětí ještě neznamená, že neví, co se děje. Odmítla chodit na vyšetření a nechtěla být vláčena po soudech. Vyjádřila spokojenost se svým aktuálním životem, kdy o ní bylo pečováno v domově Tuchlovice, a neviděla důvod, proč by měla být zbavena svéprávnosti (*viz rukopis*

zůstavitelky ze dne 9. 8. 2011 opatřen strojovým přepisem na čl. 9). Zůstavitelka dále dne 10. 8. 2011 vlastnoručně podepsala na počítači psané vyjádření učiněné v rámci trestního řízení vedeném proti žalobci a jeho synovi, v němž uvedla, že s trestním stíháním žalobce nesouhlasí. Žalobce měl umožnit vkladní knížku a peníze použít ve prospěch zůstavitelky - léčebné výlohy (viz vyjádření zůstavitelky v rámci trestního řízení ze dne 10. 8. 2011 na čl. 6).

9. Dne 6. 10. 2011 podal žalovaný proti žalobci trestní oznámení, pro jednání spočívající v tom, že žalobce měl zůstavitelce z jejího nově zřízeného bankovního účtu zcizovat důchod popřípadě i příspěvek na péči (viz úřední záznam PČR ze dne 6. 10. 2011 čl. 125).
10. Pokud jde o duševní stav zůstavitelky, soud měl k dispozici znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie znalkyně MUDr. Š██████████e dne 5. 1. 2012, který byl zpracován ještě za života zůstavitelky v rámci trestního řízení proti žalobci a jeho synovi pro jednání z ledna 2011 vedeným zdejším soudem pod sp. zn. 3 T 182/2012 (dále i „trestní řízení sp. zn. 3 T 182/2012“), v němž byla znalkyně vyslechnuta i v rámci hlavního líčení. Podle závěru znalkyně, která měla k dispozici poměrně rozsáhlou zdravotnickou dokumentaci zůstavitelky od roku 2001, trpěla zůstavitelka minimálně od roku 2001 progredujícím onemocněním, a to Alzheimerovou chorobou. Alzheimerova choroba se u zůstavitelky projevovala již v lednu 2011 tzv. syndromem demence (získanou poruchou paměti, intelektu a dalších psychických kvalit). A to středně těžkou demencí, která se projevuje neschopností vstípit si nové poznatky, zorientovat se časově a místně. Denní aktivity se omezují jen na velmi jednoduché úkony, bez pomoci druhých osob již nejsou jedinci schopni samostatně fungovat. V důsledku této duševní poruchy byl klinicky a forenzně významně narušen její kontakt s realitou. V lednu 2011 byly v důsledku duševní poruchy chorobného charakteru (středně těžká demence) rozpoznávací a ovládací schopnosti zůstavitelky, týkající se nabývání práv a braní na sebe právní povinnosti (občanskoprávních a pracovněprávních vztahů), vymizelé. Duševní porucha chorobného charakteru (středně těžká demence) zůstavitelce v předmětné době objektivně znemožnila vyjádřit svoji skutečnou, vážnou (s domýšlením právních následků), svobodnou a přirozeně svobodnou vůli (viz znalecký posudek MUDr. Štěpánkové ze dne 5. 1. 2012 založený ve spise sp. zn. 3 T 182/2012 na čl. 351-382, výslech znalkyně v hlavním líčení).
11. Dále měl soud k dispozici také znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická a forenzní psychologie, znalce PhDr. Š██████████ V██████████ ze dne 4. 11. 2011, který byl taktéž zpracován v rámci trestního řízení sp. zn. 3 T 182/2012. Znalec neposuzoval lékařskou dokumentaci zůstavitelky, ale aktuální stav zůstavitelky na základě psychologických testů (pohovor, pozorování apod.) Podle závěru znalce osobnost zůstavitelky tehdy odpovídala obrazu demence druhého až třetího stupně. Osobnost a intelekt byl ovlivněn demencí, kdy se objevovaly potíže v oblasti myšlení, paměti, pozornosti, emocí, vnímání a interpretace sociálních situací. Nebyla časem a místem orientovná, její chování vyrůstalo ze zdravého a stabilního základu, ale vlivem nemoci se objevovala zvýšená podezřívavost, zvýšená citlivost na emoční stavy v okolí, výraznější poruchy krátkodobé a střednědobé paměti, místy nesouvislé myšlení. Objevovala se zvýšená unavitelnost a ulpínavost. Byla nesamostatná a plně závislá na celodenní péči. Psychické potíže si pravděpodobně částečně uvědomovala, ale navenek je spíše nepřiznávala. Je pravděpodobné jednání v souladu s tím prostředím, kde se aktuálně nacházela a zvýšená sugestibilita. Její obecná věrohodnost byla snížena s ohledem na její psychický stav daný chorobou. Na otázku, zda měla zůstavitelka sklon k patologické lhavosti či k záměrnému a účelovému zkreslování informací, znalec konstatoval, že nezaznamenal žádné signály, které by pro to svědčily, je však možné konfabulování, kterým by kompenzovala neznalost (viz znalecký posudek PhDr. Vymětala ze dne 4. 11. 2011 založený ve spise 3 T 182/2012 na čl. 333-348).
12. V rámci trestního řízení sp. zn. 3 T 182/2012 byl dále zpracován ústavní znalecký posudek Ústřední vojenské nemocnice z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ze dne 6. 5. 2015. Podle znaleckého posudku, jehož závěry tehdy v hlavním líčení prezentoval MUDr. P██████████ N██████████ trpěla zůstavitelka

v předmětné době (tj. v lednu 2011) duševní poruchou, která nebyla jen přechodná a pro tuto poruchu byla její schopnost činit posuzované úkony, konkrétně podepsání darovací smlouvy k bytu, písemného udělení příkazu pro banku, na základě kterého byl následně realizován odkup podílových fondů a udělení písemné plné moci k umoření vlastní vkladní knížky, závažným způsobem narušena. Rozpoznávací a ovládací schopnosti zůstavitelky v předmětné době v oblasti občanskoprávních úkonů, konkrétně podepsání darovací smlouvy k bytu, písemného udělení příkazu pro banku, na základě písemné plné moci k umoření vlastní vkladní knížky, byly závažným způsobem narušené duševní poruchou, Alzheimerovou demencí. V posuzované době se jednalo o lehkou až středně těžkou demenci. Schopnosti vybavit si podstatu a rozsah majetku, rozhodování se znalostí věcí a domýšlet právní důsledky vlastního rozhodnutí jsou z forenzně psychiatrického hlediska i při lehkém stupni Alzheimerovy demence již závažným způsobem narušeny. Projev u pacienta s demencí není stálý, dochází k výkyvům podle úrovně výživy, hydratace, podle emočního nastavení atp. Člověk může snáze selhávat v zátěžových situacích. Ale ať už je kolísání jakékoli, tzn. k lepšímu či horšímu, pořád to zůstává z forenzního hlediska na úrovni neschopnosti provést určitý právní úkon. Neexistuje nic takového, jako jsou hypotetické, lucidní okamžiky. U zůstavitelky měsíc po posuzované události bylo provedeno CT mozku, které zaznamenalo rozsáhlou destrukci mozkové tkáně, měla úbytek mozkové tkáně. Šlo o velkoplošnou atrofii mozku, byl tam rozsáhlý úbytek nervových buněk, mozek chyběl z velké části. To ukazuje minimálně na střední stádium Alzheimerovy nemoci. Demence u zůstavitelky v průběhu let od roku 2001 postoupila natolik, že v předmětném období (tj. v lednu 2011) již definitivně ztratila schopnost nakládat s majetkem (viz znalecký posudek ÚVN ze dne 6. 5. 2015 založený ve spise 3 T 182/2012 na č. l. 793-821, výslech MUDr. Navrátila v hlavním líčení).

13. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 6 Nc 701/2011-195, který nabyl právní moci dne 18. 6. 2013, byla zůstavitelka zbavena způsobilosti k právním úkonům. V rámci tohoto řízení byl ohledně duševního stavu zůstavitelky zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie znalce MUDr. R. Š. ze dne 1. 10. 2012. Ze znaleckého posudku bylo zjištěno, že zůstavitelka byla v psychiatrické péči vyšetřovaná od roku 2001. Tehdy byla vyšetřena pro úbytek paměti, afektivní instabilitu, tehdy hodnocena jako incipientní Alzheimerova demence. Od cca roku 2008 byla u ní konstatována progrese procesu, pokles soběstačnosti, objevovaly se konfabulace, od roku 2009 hodnoceno jako středně těžký stupeň demence s další progresí ústící v umístění zůstavitelky do chráněného prostředí. Od března 2011 byla umístěna v Domově důstojného stáří, kde byla znalce vyšetřena. Při vyšetření znalce byla zůstavitelka na vědomí lucidní, ochotně spolupracující, avšak dezorientována časem, místem, neschopna přiměřeně vyhodnotit situační rámec, zachována již pouze orientace osobou. Na dotazy reagovala, odpovědi však již byly obsahem chudé, nepřesné. Myšlení měla koherentní, ale rigidní, stereotypní, nevýpravné, zcela organicky deteriorované, což se projevovalo redukcí pojmové a znalostní kapacity, alterací úsudků, intencí procesů a exekutivních funkcí. Byla těžce postižena nejen v kognici, ale i v paměti, a to ve všech jejích složkách, kdy byla neschopna retinovat a vybavovat si potřebné informace, orientovat se v každodenním životě, nebyla schopna již podat ani ucelený autobiografický příběh, výpadky vyplňovala nestabilními konfabulacemi, vzpomínkovými klamy, místy bizarního charakteru (žijí rodiče, manžel), k čemuž byla zcela nekritická, kontakt s realitou byl u ní narušen. Deterioračními mechanismy byl u ní rovněž významně postižen intelekt a osobností formát. Na podkladě vyšetření a po zvážení dostupných informací dospěl znalec k závěru, že u vyšetřované se z psychiatrického hlediska jedná o demenci Alzheimerova typu, která toho času byla středně těžkého stupně. Vzhledem k tomu, že nebylo možno očekávat pozitivní zvrát onemocnění, spíše jeho delší progresi, bylo dané onemocnění hodnoceno jako porucha trvalého rázu. Míra klinické exprese byla dle znalce u zůstavitelky natolik významná, že nebyla schopna samostatně si zajišťovat své každodenní potřeby, adekvátně chápat smysl a význam úředních úkonů, nebyla schopna uzavírat půjčky, smlouvy, úvěry, zodpovědně nakládat s majetkem či finančními prostředky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Hlaváčková.

Zůstavitelka rovněž nebyla schopna pochopit význam soudního rozhodnutí (*viz znalecký posudek MUDr. Špeciána ze dne 1. 10. 2012 založený ve spise 6 Nc 182/2012 na č. l. 146-151*).

14. Ze svědecké výpovědi MUDr. L. Z., Ph.D., učiněné jak při jednání soudu v tomto řízení, tak též v hlavním líčení v trestním řízení sp. zn. 3 T 182/2012, soud zjistil, že svědkyně pracovala v Ústavu v Tuchlovicích od dubna 2011, kde měla v péči zůstavitelku, a to až do dubna 2016. U zůstavitelky byla zjištěna středně těžká demence spojená s úzkostnými stavy a špatnou pamětí. Při jednání soudu byly svědkyni předloženy shora uvedené listiny psané zůstavitelkou v srpnu 2011 (listiny na č. l. 6-9). Svědkyně k tomu uvedla, že obsah listin s ohledem na středně těžkou demenci nemohla zůstavitelka zcela pochopit (*viz výpověď svědkyně MUDr. L. Z. Ph.D. a výpověď téže svědkyně z hlavního líčení v trestním řízení sp. zn. 3 T 182/2012*). Dále soud zjistil z výpovědi svědkyně M. R. staniční sestry na oddělení, kde byla zůstavitelka umístěna, která byla učiněna v hlavním líčení v trestním řízení sp. zn. 3 T 182/2012, že zůstavitelka měla velmi kladný vztah k oběma svým synům, nikoho neupřednostňovala. Oba synové ji zde navštěvovali, přičemž žalobce častěji. Vzhledem k demenci nebyla zůstavitelka zcela orientovaná, bývala zmatená, nevěděla kde je, pořád něco hledala (*viz výpověď svědkyně M. R. z hlavního líčení v trestním řízení sp. zn. 3 T 182/2012*). Obdobná skutková zjištění pak soud učinil i z výpovědi svědkyně MUDr. H. H., ošetřující lékařky zůstavitelky z Psychiatrické ambulance v Žatci. Svědkyně potvrdila, že chorobný stav zůstavitelky byl zjištěn poprvé v roce 2001 a dále se zhoršoval bez možnosti vyléčení. V roce 2010 ji svědkyně viděla naposledy v LDN po operačním zákroku, kdy její stav hodnotila jako středně těžké postižení, kdy tento stav trval již od roku 2009. V tomto stavu nebyla již schopna se sama o sebe postarat, s obtížemi by byla schopna vystupovat před úřady a v rámci soudního řízení a v tomto stavu rovněž bylo na místě ji omezit ve svéprávnosti, což svědkyně navrhovala již v roce 2009, nicméně v té době k tomu nedošlo. Již v roce 2009 svědkyně konstatovala u zůstavitelky překrucování reality, fabulaci skutečností, které nenastaly. V lednu 2010 byly zjištěny problémy s její soběstačností a hospodařením s penězi. (*viz svědecká výpověď MUDr. H. H.*). Obdobně vypovídala též svědkyně MUDr. A. K., praktická lékařka zůstavitelky. Z její výpovědi soud zjistil, že zůstavitelka se dlouhodobě léčila s Alzheimerovou chorobou u specialisty a s praktickou lékařkou přišla víc do kontaktu v roce 2010, kdy si zlomila krček. Od úrazu se svědkyně se zůstavitelkou viděli jen čtyřikrát, a to během let 2011 a 2012. Zůstavitelka užívala medikaci a její stav se tehdy dal označit za stabilizovaný. Při osobní návštěvě ze dne 29. 9. 2011 vykazovala zůstavitelka známky dezorientace v čase, místě i rodinou. Na dotaz ohledně jejího stáří odpověděla, že asi něco přes 50 let, byť její skutečný věk byl přes 70 let. Při ostatních návštěvách zůstavitelka měla občasné výpadky paměti, byla u ní patrná občasná dezorientace, nicméně v porovnání s ostatními pacienty podobného věku, svědkyně nezaznamenala v jejím psychickém stavu výraznější odchylky (*viz výpověď svědkyně MUDr. A. K.*
15. V lednu 2011 byla zůstavitelka po zlomenině krčku hospitalizovaná v LDN Louny, kde byla podrobena psychologickému vyšetření ze strany PhDr. PaDr. Mgr. L. H. která byla při jednání slyšena jako svědkyně. Svědkyně si však již na detaily příliš nevzpomínala, ale plně odkázala na svou zprávu ze dne 19. 2. 2011 (založená ve spise na č. l. 101). Dle zprávy svědkyně byla u zůstavitelky zaznamenána počáteční demence způsobená Alzheimerovou chorobou. V době vyšetření byla zůstavitelka orientovaná v místě, čase a prostoru, odpovídala souvisle, neměla vymizelou paměť (*viz výpověď svědkyně PhDr. PaDr. Mgr. L. H.*). Dne 28. 6. 2011 byla zůstavitelka podrobena vyšetření v Nemocnici Motol u prof. MUDr. J. H. který v řízení slyšen jako svědek. Na okolnosti vyšetření si svědek již nevzpomínal, nicméně potvrdil autenticitu své zprávy vyhotovené k uvedenému dni. Svědkyně byla podrobena testu obsahujícímu sérii 30 otázek směřujících na orientaci časem a místem, na paměť, počítání, řeč, kresbu. Pokud jedinec v tomto testu dosáhne méně než 20 bodů, značí to demenci. Zůstavitelka v tomto testu dosáhla 19 bodů. Svědek se dále vyjádřil k závěru vyšetření CT mozku zůstavitelky ze dne 8. 3. 2011, kde byla

konstatována těžká atrofie mozku. Podle svědka to ukazuje na vážný stav, kdy může úbytek zasahovat více mozkových center a může tedy ovlivnit více funkcí, než jen paměť. Podstata Alzheimerovy choroby na rozdíl od jiných souvisí s postupnou progresí zhoršování stavu a nejsou zde žádná přechodná období klidu a stabilizace stavu (viz *výpověď svědka prof. MUDr. J. H.*).

16. Soud při jednání vyslechl svědkyni Z. Ř. mladší sestru zůstavitelky. Paní Ř. potvrdila špatný zdravotní stav zůstavitelky po mentální stránce. O tom, že by zůstavitelka měla odpouštět jakoukoli trestnou činnost, ničeho nevěděla. Zůstavitelka měla dobrý vztah s oběma svými syny a jejich dětmi. Poté, co byla zůstavitelka přemístěna do Tuchlovic, již byla ve velmi vážném stavu (viz *výpověď svědkyně Z. Ř. a výpověď téže svědkyně z hlavního líčení v trestním řízení sp. zn. 3 T 182/2012*). Dále byla jako svědek slyšena paní H. P. taktéž mladší sestra zůstavitelky, která rovněž potvrdila vážné zdravotní problémy zůstavitelky. První problémy s pamětí u ní byly zaznamenány již v létě 1998 a od té doby se její stav zhoršoval. Od roku 2007 již svědkyně i s druhou sestrou docházely svědkyni pomáhat s úklidem, osobní hygienou, praním atp. Její stav byl již velmi špatný, neustále se dotazovala na tytéž otázky, ztrácela osobní věci a v roce 2009 musela platit velké útraty za telefon, neboť opakovaně telefonovala na placené linky. Během pobytu v Tuchlovicích byla zůstavitelka již mimo realitu a sama již moc nemluvila. Pokud jde o trestní kauzu jejího syna, podle svědkyně si tuto skutečnost zůstavitelka již nedokázala plně uvědomit. O tom, že by zůstavitelka někomu něco odpouštěla, svědkyně nic neví. S oběma syny měla zůstavitelka dobrý vztah. Při jednání soudu byly svědkyni předloženy shora uvedené listiny psané zůstavitelkou v srpnu 2011 (listiny na č. l. 6-9). Svědkyně k tomu uvedla, že podle jejího názoru nebyla v tu dobu zůstavitelka schopna sama takové texty napsat (viz *výpověď svědkyně H. P. a výpověď téže svědkyně z hlavního líčení v trestním řízení sp. zn. 3 T 182/2012*).
17. Jako listinné důkazy soud dále konstatoval obsah svědeckých výpovědí z trestního řízení sp. zn. 3 T 182/2012, a to konkrétně výpovědi žalovaného v postavení svědka, svědkyně MUDr. K. B. (dcera žalovaného), M. W. (bývalá kolegyně zůstavitelky) a L. K. (bratr zůstavitelky). Z výpovědi žalovaného učiněné v postavení svědka soud zjistil, že podle jeho mínění celá rodina žalobce věděla o neschopnosti zůstavitelky se vážně projevit a podepsat. Od prosince 2008, kdy si zůstavitelka zlomila stehenní kost, žalovaný ji pravidelně navštěvoval, přičemž zůstavitelka byla zmatená, blouznila a nevěděla, co se stalo. Svědkyně MUDr. K. B. potvrdila, že zůstavitelka se od roku 2001 léčila na psychiatrii. Od roku 2008 se její stav postupně zhoršoval. V prosinci 2010 měla zůstavitelka úraz, kdy si zlomila krček a byla hospitalizovaná v nemocnici v Žatci, kde byla dezorientovaná v místě i čase, byla depresivní, úzkostná, nevěděla, kde je. V tomto stavu jí později odsouzení žalobce a jeho syn nechali podepsat darovací smlouvu. Po pár dnech však zůstavitelka popírala, že by byt komukoli darovala. V lednu 2011 byla dezorientovaná místem i časem, nevěděla ani jaký je zhruba rok, natož měsíc či den, byla lítostivá, brala léky proti depresím, měla poruchy spánku bděním. Svědkyně M. W. taktéž potvrdila, že se zůstavitelka léčila s Alzheimerovou chorobou a její stav se postupně zhoršoval, často něco zapomínala, stále něco hledala a pořád se opakovala. Občas chodila i ve špinavém či roztrhaném oblečení. Svědek L. K. potvrdil, že žalovaná trpěla Alzheimerovou chorobou, avšak se zůstavitelkou se od smrti jejího manžela nestýkal (viz *svědecké výpovědi v trestním spise 3 T 182/2012*).
18. V rozporu se shora uvedenými skutkovými zjištěními vypovídala svědkyně E. B. bývalá kolegyně z práce zůstavitelky, která uvedla, že zdravotní a duševní stav zůstavitelky v období těsně před úrazem, tj. zhruba v roce 2010-2011, byl uspokojivý. Po úrazu zůstavitelky se spolu již nikdy neviděly. Zůstavitelka žila sama, drobné věci občas zapomínala, ale jinak si všechny své záležitosti vyřizovala sama, chodila na obědy, do kavárny, k holiči anebo na poštu platit nájem. V tu dobu byla schopna normálním způsobem komunikovat, žádné zásadní výpadky paměti u ní svědkyně neshledala. Zůstavitelka se sama oblékala, starala se o osobní hygienu, nosila klíče od bytu, kabelku,

chodila ke kadeřníkovi apod. Elektronické přístroje v domácnosti zřejmě obsluhovala bez problémů. Svědkyně nikdy neshledala, že by zůstavitelka byla dezorientovaná. Naopak zaznamenala, že zůstavitelka hovořila o tom, že by byt měl dostat její vnuk K■■■■ protože žalovaný (syn Petr) má dva velké domy a další byt nepotřebuje. Zůstavitelka měla obecně bližší vztah k žalobci, žalovaný za ní moc často nechodil (*viz výpověď svědkyně E■■ B■■■■*). Jinak vypovídala též svědkyně M■■ Č■■■■, dlouholetá masérka zůstavitelky, která za ní měla docházet domů a pomáhat jí s rehabilitací po zlomenině krčku. Svědkyně uvedla, že první dvě návštěvy byly uskutečněny ještě v době, kdy byla zůstavitelka hospitalizovaná v nemocnici a následně pravidelně docházela zhruba 2 až 3krát měsíčně do bytu zůstavitelky, a to až do roku 2013 či 2014. V další části své výpovědi však svědkyně uvedla, že celkově takto zůstavitelku navštívila asi osmkrát. A již tady se výpověď svědkyně dostává do zásadního rozporu. Svědkyně nemohla po dobu zhruba 3 až 4 let navštěvovat zůstavitelku v jejím domě dvakrát až třikrát měsíčně, jestliže ji takto celkově navštívila jen 6krát, když první dvě návštěvy se uskutečnily ještě v nemocnici. Svědkyně dále uvedla, že tyto návštěvy trvaly i tři hodiny, neboť po samotné rehabilitaci si obě ženy povídaly o historii, o hudbě, znalostech německého jazyka, pouštěli si dechovku, sledovali spolu televizní pořady apod. Při povídání pily kávu, zůstavitelka sama obsluhovala kávovar. V domácnosti zůstavitelky bylo čisto a uklizeno. Zůstavitelka byla orientovaná v čase i místě, četla blesk, nosila hodinky, věděla jaký je čas, svědkyni vždy poznávala, neměla vymizelou paměť, v komunikaci používala rozvítené věty. Svědkyně nezaznamenala žádné náznaky psychických či mentálních obtíží zůstavitelky a tato se jí zdála zcela v pořádku, dokonce měla svědkyni psát i pohledy. Svědkyně dále uvedla, že jako epileptik trpí výrazným třasem pravé ruky, a proto když potřebovala napsat dopis, poprosila zůstavitelku, aby dopis napsala za ní (*viz výpověď svědkyně M■■ Č■■■■*). Těmto výpovědím však soud neuvěřil a považuje je za nevěrohodné. V obou případech se jednalo o osoby, které lze označit za přítelkyně zůstavitelky a tedy jistě měly tehdy i nyní tendenci spíše zůstavitelku vidět v lepším světle. Jak také vyplynulo ze znaleckých posudků, osoby, které se zůstavitelkou přicházely do kontaktu méně často nebo po kratší časové intervaly, nemusely nutně její duševní onemocnění zpozorovat, nebo ho mohly pozorovat jen v nižší intenzitě. Naopak členové rodiny, kteří zpravidla se zůstavitelkou přicházeli do kontaktu častěji a po delší časové intervaly, řešili spolu věci každodenní potřeby, nemohli onemocnění zůstavitelky přehlédnout. Dále je také třeba přihlídnout k velmi dlouhé době, která od té doby uplynula a již poměrně vyššímu věku obou svědkyň. Svědkyně E■■ B■■■■ nyní ve věku 84 let viděla zůstavitelku naposledy v roce 2011 a svědkyně M■■ Č■■■■ nyní ve věku 74 let naposledy na přelomu let 2013 a 2014, přičemž obě byly soudem vyslyšány na podzim v roce 2022. Proti těmto svědeckým výpovědím pak stojí celá řada důkazů prokazující přesný opak, ať už se jedná o znalecké posudky, výpovědi ošetřujících lékařů, výpovědi sourozenců zůstavitelky, výpovědi příslušníků Policie ČR apod. Zejména výpověď M■■ Č■■■■ je v tomto smyslu zcela neuvěřitelná. Jen těžko si lze zůstavitelku představit, jak mezi roky 2011 a 2014 pravidelně konverzuje u kávy se svědkyní Č■■■■ o historii, o hudbě, znalostech německého jazyka, jak jí vypomáhá s korespondencí, když již v lednu 2011 byla u zůstavitelky konstatována středně těžká demence, v březnu 2011 byla u zůstavitelky pomocí CT zjištěna rozsáhlá atrofie mozku (destrukce mozkové tkáně) a zůstavitelka nebyla schopna určit svůj věk ani aktuální rok.

19. Soud neuvěřil ani výpovědi žalobce v té části, v níž uvedl, že neznal přesně psychický stav své matky a nebyl o jejím zdravotním stavu informován. Jak vyplývá z vyjádření lékařů a ze závěrů znaleckých posudků, je prakticky vyloučeno, aby blízké osoby zůstavitelky nerozpoznali její duševní onemocnění projevující se demencí, natož jde-li o jejího syna, který o ni na pravidelné bázi pečoval. Stejně tak soud považuje za nevěrohodnou výpověď žalobce, že zůstavitelka byla v předmětném období v dobré kondici, byla schopna jak běžného života, tak i právních úkonů, že byla schopna pochopit význam věcného břemene. Žalobce pak ve své výpovědi nezmínil žádný konkrétní právní úkon, při němž by mu zůstavitelka měla jeho jednání mající povahu úmyslného trestného činu vůči ní prominout, pouze odkázal na znění žaloby s tím, že zůstavitelka mu toto jednání měla prominout

opakovaně v průběhu let 2011 a 2012, kdy o prominutí svědčí i to, že žalobce následně o zůstavitelku pečoval po dobu 5 let až do její smrti.

20. Stejně tak soud neuvěřil výpovědím manželky žalobce L. B. jeho syna Mgr. K. B. a blízkého kamaráda žalobce Mgr. P. Ž. L. B. ve své výpovědi uvedla, že byla mnohokrát přítomna situaci, kdy zůstavitelka výslovně žalobci odpustila trestnou činnost, pro kterou byl následně odsouzen, a to přinejmenším v období od května 2011, ústně při různých příležitostech, buď při vyšetřovacích úkonech nebo při rodinných sešlostech. K ústnímu odpuštění došlo zejména na rodinném setkání v květnu 2011, kterému byl kromě svědkyně přítomen i žalobce, jeho syn K. B. a paní J. Odpuštění zůstavitelka žalobci měla jeho jednání i v písemném prohlášení. Syn žalobce Mgr. K. B. který byl stejně jako jeho otec odsouzen za úmyslnou trestnou činnost proti zůstavitelce, ve své výpovědi stejně jako jeho matka L. B. uvedl, že byl přítomen rodinnému setkání v květnu 2011 v domácnosti žalobce, při němž měla zůstavitelka odpuštění žalobci jeho jednání. Toto odpuštění vyplynulo z delšího hovoru. Podle svědka v té době zůstavitelka byla pouze omezena v hybnosti, jinak se jevila jako plně orientovaná, poznávala osoby, věděla, kde se nachází a věděla, co říká. Ve stejném duchu se pak zůstavitelka měla vyjadřovat opakovaně i v následném trestním řízení. Po úrazu zůstavitelky v roce 2010 vedla proti svědkovi soudní řízení o určení vlastnického práva k bytové jednotce, v němž zůstavitelka byla zastoupena advokátem, kterému udělali plnou moc, nikoli opatrovníkem. V řízení byl proveden její výslech, z něhož vyplynulo, že zůstavitelka byla v té době schopna výslechu. Žádný z těchto úkonů zůstavitelky nebyl poté zpochybněn. Svědek Mgr. P. Ž. rodinný přítel a spolužák žalobce, uvedl, že v listopadu 2012 byl v domě žalobce osobně přítomen rodinnému setkání, kde byl přítomen žalobce, jeho manželka, syn a zůstavitelka. Během tohoto setkání přišla řeč na vkladní knížku zůstavitelky, ze které měl žalobce vybrat peníze a ty následně použít svědkovi neznámým způsobem. Zůstavitelka zde měla podle svědka výslovně uvést, že tuto záležitost již žalobci dávno odpustila. Podle svědka byla v té době zůstavitelka pouze omezena v pohybu, mentálně však působila zcela v pořádku, poznávala všechny přítomné, vzpomínala si na dávné události a byla i jinak zcela orientovaná.
21. Pokud jde o věrohodnost výpovědí svědků Mgr. K. B. a L. B., soud podotýká, že tito jsou přímo zainteresovaní na výsledku řízení, neboť v případě úspěchu bude žalobce dědit po zůstavitelce, čímž se rozšíří společné jmění manželů žalobce a jeho ženy svědkyně L. B. Stejně tak má na výsledku řízení zájem syn žalobce Mgr. K. B. jakožto potomek a potenciální dědic po svých rodičích. Tato skutečnost podstatně snižuje věrohodnost těchto svědků. Věřohodnost výpovědi Mgr. K. B. je dále ještě významně snižována tím, že byl stejně jako žalobce odsouzen pro úmyslný trestný čin spáchaný proti zůstavitelce. Rovněž tak nelze přehlédnout jistou přehnanou emotivnost až teatrálnost, která se v jednom okamžiku projevila v rámci jeho výslechu v tomto řízení. Stran duševní kondice zůstavitelky shora uvedení svědkové její nemoc bagatelizovali a uváděli, že zůstavitelka byla v zásadě po duševní stránce v pořádku a její zdravotní omezení se týkaly jen problémů s pohybem. To je však v zásadním rozporu s ostatními provedenými důkazy, především znaleckými posudky, svědeckými výpověďmi lékařů a zdravotnického personálu, svědeckými výpověďmi osob nezainteresovaných na výsledku sporu (sourozenci zůstavitelky, příslušníci Policie ČR apod.). Podle závěru znalců bylo prakticky vyloučené, aby si blízká rodina zůstavitelky její duševní nemoc neuvědomovala a současně podle závěru znalců pokročila Alzheimerova choroba u zůstavitelky od ledna 2011 do takové fáze, že v důsledku pokročilé demence nebyla zůstavitelka schopná samostatných právních úkonů. Pokud tedy svědkové vypověděli, že zůstavitelka měla v květnu 2011 na rodinné sešlosti žalobci jeho jednání povahy trestného činu odpustit, přičemž zůstavitelka měla být při této příležitosti plně orientovaná a duševně zcela v pořádku, pak soud hodnotí tyto výpovědi jako zcela nevěrohodné. Stejně tak věrohodnost výpovědi svědka Mgr. P. Ž. je obecně snižována blízkým vztahem s žalobcem, kdy se jedná o jeho bývalého spolužáka a přítele. A i jeho popis duševní kondice

zůstavitelky v listopadu 2012, tj. téměř dva roky od doby, ke které byl duševní stav zůstavitelky znalecky zkoumán, se soudu jeví jako zcela nepravděpodobný, nevěrohodný a zcela se vymykající objektivně zjištěným skutečnostem.

22. Soud pak zamítl další důkazní návrhy účastníků z důvodů nadbytečnosti a též s ohledem na zásadu procesní ekonomie. Zejména pak byl zamítnut návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí PhDr. Š█████ V█████ a MUDr. Mi█████ S█████ Soud oba tyto znalce k jednání jako svědky předvolal, avšak ti se z jednání omlouvali z důvodu pracovní vytíženosti. Nadto oba znalci ohledně duševního stavu zůstavitelky zpracovávali své znalecké posudky před více než 10 lety, soud měl k dispozici jejich znalecké posudky i protokoly o jejich výpovědi z hlavního líčení v trestním řízení sp. zn. 3 T 182/2012. Vzhledem k časovému odstupu a ke skutečnosti, že zůstavitelka již zemřela a nelze ji proto znovu podrobit lékařskému vyšetření, si lze jen těžko představit, že by ti znalci mohli k věci uvést čehokoli dalšího. Totéž pak platí ohledně výsledku MUDr. P█████ N█████ jednoho z autorů ústavního znaleckého posudku zpracovaného ÚVN (soud měl k dispozici předmětný znalecký posudek i protokol výpovědi znalce z hlavního líčení). Dále soud zamítl návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí paní L█████ V█████, dlouholeté přítelkyně zůstavitelky, která byt byla jako svědek k jednání soudu předvolána, se z jednání omluvila, a to vzhledem ke svému vysokému věku a nedobrému zdravotnímu stavu. Tato svědkyně dále sdělila, že si nemyslí, že její znalosti mohou k objasnění věci jakkoli pomoci, neboť si již nepamatuje přesné souvislosti. Vzhledem k uvedenému soud tento důkazní návrh také zamítl.
23. Soud dospěl ke skutkovému závěru, že zůstavitelka měla dva syny, a to žalobce P█████ B█████ a žalovaného P█████ B█████ Zůstavitelce byla v roce 2001 diagnostikována Alzheimerova choroba, přičemž první příznaky (zapomínání) u ní rodina zpozorovala již v roce 1998. Podstata Alzheimerovy choroby na rozdíl od jiných souvisí s postupnou progresí zhoršování stavu a nejsou zde žádná přechodná období klidu a stabilizace stavu. Od roku 2001 byla zůstavitelka v psychiatrické péči MUDr. H█████ která již v roce 2009 navrhovala omezit zůstavitelku ve svéprávnosti (způsobilosti činit právní úkony), neboť již v této době zůstavitelka nebyla schopna se sama o sebe postarat, s obtížemi by byla schopna vystupovat před úřady a v rámci soudního řízení, u zůstavitelky bylo konstatováno překrucování reality a fabulace skutečností. Již od roku 2009 bylo onemocnění zůstavitelky hodnoceno jako středně těžké postižení. V lednu 2011 byla zůstavitelka hospitalizována v LDN Louny po zlomenině krčku. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil shora popsaným jednáním ze dne 26. 1. 2011 proti zůstavitelce. Stejně tak syn žalobce Mgr. K█████ B█████ byl uznán vinným pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, kterého se dopustil shora popsaným jednáním ze dne 21. 1. 2011 proti zůstavitelce. V lednu 2011 byly v důsledku duševní poruchy chorobného charakteru (středně těžká demence) rozpoznávací a ovládací schopnosti zůstavitelky, týkající se nabývání práv a braní na sebe právní povinnosti (občanskoprávních a pracovněprávních vztahů), vymizelé. Duševní porucha chorobného charakteru (středně těžká demence) zůstavitelce v předmětné době objektivně znemožnila vyjádřit svoji skutečnou, vážnou (s domyšlením právních následků), svobodnou a přirozeně svobodnou vůli. Zůstavitelka nebyla časem a místem orientovaná, byla nesamostatná a plně závislá na celodenní péči. Rozpoznávací a ovládací schopnosti zůstavitelky v předmětné době v oblasti občanskoprávních úkonů, konkrétně podepsání darovací smlouvy k bytu, písemného udělení příkazu pro banku, na základě písemné plné moci k umoření vlastní vkladní knížky, byly závažným způsobem narušené duševní poruchou, Alzheimerovou demencí. V lednu 2011 postoupila u zůstavitelky demence natolik, že již definitivně ztratila schopnost nakládat s majetkem. Zůstavitelka nebyla schopna samostatně si zajišťovat své každodenní potřeby, adekvátně chápat smysl a význam úředních úkonů, nebyla schopna uzavírat půjčky, smlouvy, úvěry, zodpovědně nakládat s majetkem či finančními prostředky, nebyla schopna pochopit význam soudního rozhodnutí. V srpnu 2011 zůstavitelka vlastnoručně sepsala dvě prohlášení a jedno prohlášení

sepsané na počítači vlastnoručně podepsala. Soud má však vážné pochybnosti o tom, že tato prohlášení učinila zůstavitelka sama o své vlastní svobodné vůli bez asistence jiné osoby. Nicméně i za předpokladu, že se jednalo skutečně o vůli zůstavitelky, z těchto prohlášení nevyplývá, že by zůstavitelka chápala podstatu a závažnost jednání žalobce a jeho syna, za které byli později oba odsouzeni, když navíc v této době teprve probíhalo vyšetřování. Rozhoně pak z těchto prohlášení nevyplývá, že by zůstavitelka projevila vůli žalobci nějaké jeho jednání odpustit. Zůstavitelka se poté dožila s ohledem na onemocnění Alzheimerovou chorobou úctyhodných 80 let, přičemž až do své smrti chovala vřelý vztah k oběma svým synům.

24. Po právní stránce soud věc posoudil jak podle nyní účinného zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), tak podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Pokud jde o dědickou nezpůsobilost, soud s ohledem na judikaturní závěry prezentované v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 5238/2017-II na tyto otázky aplikoval obč. zák., tedy zákon účinný v době, kdy došlo k jednání potenciálního dědice vedoucího k případné dědické nezpůsobilosti, tj. v lednu 2011. Obč. zák. pak soud aplikoval také na žalobcem tvrzené odpuštění, kterého se mu mělo ze strany zůstavitelky dostat mezi roky 2011 a 2012, neboť k těmto právním úkonům mělo dojít za účinnosti tohoto zákona. Naopak otázky týkající se dědictví je již třeba posoudit podle o. z., neboť zůstavitelka zemřela dne 27. 4. 2016, tedy již za účinnosti o. z. (viz § 3069 o. z.).
25. Podle § 7 odst. 1 obč. zák. způsobilost fyzické osoby mít práva a povinnosti vzniká narozením.
26. Podle § 8 odst. 1 obč. zák. způsobilost fyzické osoby vlastními právními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti (způsobilost k právním úkonům) vzniká v plném rozsahu zletilostí.
27. Podle § 10 odst. 1 obč. zák. jestliže fyzická osoba pro duševní poruchu, která není jen přechodná, není vůbec schopna činit právní úkony, soud jej způsobilosti k právním úkonům zbaví.
28. Podle § 34 obč. zák. právní úkon je projev vůle směřující zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují.
29. Podle § 37 odst. 1 obč. zák. právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný.
30. Podle § 38 odst. 1 obč. zák. neplatný je právní úkon, pokud ten, kdo jej učinil, nemá způsobilost k právním úkonům. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení je rovněž neplatný právní úkon osoby jednající v duševní poruše, která ji činí k tomuto právnímu úkonu neschopnou.
31. Podle § 469 obč. zák. nedědí, kdo se dopustil úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, jeho manželce, dětem nebo rodičům anebo zavrženíhodného jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelky. Může však dědit, jestliže mu zůstavitel tento čin odpustil.
32. Po provedeném dokazování a hodnocení důkazů soud dospěl k závěru, že žaloba není ani z části důvodná, a v plném rozsahu jí zamítl. V daném případě se žalobce domáhal určení, že je společně se svým bratrem dědicem v první třídě po zůstavitelce, a to přestože obecně na něj dopadá výše citované ustanovení § 469 obč. zák. o dědické nezpůsobilosti, neboť se vůči zůstavitelce v lednu 2011 dopustil úmyslného trestného činu (přechinu podvodu). Žalobce se však domáhal aplikace poslední věty tohoto ustanovení a tvrdil, že zůstavitelka mu mezi roky 2011 a 2012 předmětné jednání vůči ní, za které byl později pravomocně odsouzen, odpustila. Bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že zůstavitelka skutečně takovou vůli projevila a současně že se jednalo, s ohledem na duševní stav zůstavitelky, o platný právní úkon. Po provedeném dokazování však soud uzavřel, že žalobce neprokázal, že by zůstavitelka skutečně takový projev vůle učinila. Žalobce své tvrzení především opíral o tři listiny, které měla zůstavitelka sepsat v srpnu 2011. K tomu soud v první řadě konstatuje, že žádná z těchto listin neobsahuje výslovný projev vůle zůstavitelky, kterým by žalobci promíjela konkrétní jednání žalobce, za které byl později trestně stíhán a odsouzen. Právní jednání,

kterým fyzická osoba za svého života ve smyslu § 469 obč. zák. odpouští svému potenciálnímu dědici jednání mající povahu úmyslného trestného činu proti této osobě, musí jednoznačně takové jednání specifikovat a následně obsahovat projev vůle přímo směřující k jeho prominutí. Zjednodušeně řečeno taková fyzická osoba si musí být vědoma toho, že odpouští a co odpouští. Žádná z těchto předložených listin však takový výslovný projev vůle zůstavitelky neobsahuje. Pokud žalobce ve své účastnické výpovědi uváděl, že zůstavitelka mu měla předmětné jednání prominout opakovaně mezi lety 2011 a 2012, pak i toto je zcela nedostatečné. K prokázání, zda k prominutí skutečně došlo, nestačí pouhý povšechný odkaz na to, že k prominutí již došlo opakovaně, ale je třeba přesně vymezit, kdy došlo k prvnímu prominutí tohoto jednání a pečlivě posoudit, zda takový právní úkon má všechny podstatné náležitosti.

33. Žalobce navrhl k prokázání tvrzení, že k odpuštění mělo dojít přinejmenším v květnu 2011, únoru 2012 a v listopadu 2012 též svědecké výpovědi, a to výpověď své manželky, svého syna a svého blízkého přítele Mgr. P. Ž. kteří měli být osobně přítomni výslovnému odpuštění ze strany zůstavitelky. Jak však již bylo uvedeno výše v části věnující se hodnocení důkazů, soud tyto výpovědi shledal nevěrohodnými, a to jak pro jejich obecnou nevěrohodnost z důvodu blízkého vztahu s žalobcem, bezprostředním finančním zájmu na výsledku sporu, tak též pro rozpor jejich výpovědi s ostatními provedenými důkazy. Žádné jiné důkazy pak nesvědčily o tom, že by zůstavitelka za svého života odpustila žalobci vůči ní spáchaný úmyslný trestný čin s následkem toho, že by žalobce nebyl diskvalifikován z dědické způsobilosti.
34. Dále je třeba zohlednit duševní stav zůstavitelky. Z provedeného rozsáhlého dokazování bylo zjištěno, že zůstavitelce byla v roce 2001 diagnostikována Alzheimerova choroba, přičemž první příznaky (zapomínání) u ní rodina zpozorovala již v roce 1998. Od té doby se stav zůstavitelky zhoršoval a s ohledem na charakter tohoto onemocnění se jednalo o trvalý stav bez možnosti léčby či prognózy zlepšení. Na duševní stav zůstavitelky, a to zejména v lednu 2011, kdy došlo ke spáchání úmyslného trestného činu žalobcem vůči zůstavitelce, byla vypracována celá řada znaleckých posudků, a to jak v předmětném trestním řízení, tak i následně v řízení o zbavení svéprávnosti. Stejně tak se k duševnímu stavu zůstavitelky vyjadřovali její ošetřující lékaři, a to jak její praktická lékařka, ošetřující psychiatricka, tak lékaři a zdravotní personál ústavů, kde byla zůstavitelka umístěna. Všichni se do jednoho shodují na tom, že zůstavitelka byla již v lednu 2011 v takovém stavu středně těžké demence, že u ní byla způsobilost k jakýmkoli právním úkonům zcela vymizelá. Zůstavitelka nebyla schopna sama posoudit následky právních úkonů, nebyla orientovaná v místě a čase, nebyla schopna si uvědomit jaký je rok, natož pak měsíc či den. Znaleckým posudkům a svědeckým výpovědím lékařů pak soud přisuzuje nejvyšší důkazní sílu, neboť se jedná o kvalifikované odborníky, kteří zjevně nemají žádný zájem na výsledku tohoto řízení, ani nemají k účastníkům či jejich rodinným příslušníkům žádné emoční vazby, což kupříkladu neplatí o bývalých kolegyní, kamarádkách či známých zůstavitelky. V tomto duchu pak soud ještě silnější důkazní sílu přikládá výpovědím a znaleckým posudkům se specializací na psychiatrii a psychologii, oproti výpovědím lékařů s jinou specializací. Takto soud kupříkladu vychází z výpovědi ošetřující psychiatricky zůstavitelky MUDr. H. H. která již v roce 2009 navrhovala omezení svéprávnosti zůstavitelky, neboť již v této době u ní bylo zaznamenáno překrucování reality, fabulace skutečností, které nenastaly, a naopak nižší důkazní sílu přisuzuje výpovědi praktické lékařky zůstavitelky MUDr. A. K. která není specialistkou v oboru psychiatrie, a která byt' u zůstavitelky shledala znaky dezorientace v čase a místě, tak současně uvedla, že v porovnání s ostatními pacienty podobného věku v jejím psychickém stavu výraznější odchylky nezaznamenala.
35. Byť je jisté, že duševní stav zůstavitelky v předmětném období nebyl zcela konstantní, některé dny byl její stav lepší, v jiné dny zase horší. To mimo jiné vysvětluje, že dle psychiatrické zprávy PhDr. Paed. Mgr. L. H. ze dne 19. 2. 2011, tedy z doby hospitalizace zůstavitelky v LDN

Louny, byla zůstavitelka schopna odpovídat souvisle, byla orientovaná v místě, čase a prostoru, neměla vymizelou paměť. Jak však vyplývá ze znaleckého posudku zpracovaného znaleckým ústavem ÚVN tato mírná zlepšení stavu zůstavitelky nemohla dosáhnout takové kvality, že by zůstavitelka v těchto chvílích nabyla též způsobilost plně posoudit a projevit vůli směřující ke vzniku změně či zániků práv a povinností – tedy že by nabyla způsobilost k právním úkonům. MUDr. P. N. autor znaleckého posudku ÚVN, o jehož odborných kvalitách nelze jakkoli spekulovat, v tomto smyslu hovořil jasně: „Projev u pacienta s demencí není stálý, dochází k výkyvům podle úrovně výživy, hydratace, podle emočního nastavení atp. Člověk může snáze selhávat v zátežových situacích. Ale ať už je kolísání jakékoli, tzn. k lepšímu či horšímu, pořád to zůstává z forenzního hlediska na úrovni neschopnosti provést určitý právní úkon. Neexistuje nic takového, jako jsou hypotetické, lucidní okamžiky. U zůstavitelky měsíc po posuzované události bylo provedeno CT mozku, které zaznamenalo rozsáhlou destrukci mozkové tkáně, měla úbytek mozkové tkáně. Šlo o velkoplošnou atrofii mozku, byl tam rozsáhlý úbytek nervových buněk, mozek chyběl z velké části. To ukazuje minimálně na střední stádium Alzheimerovy nemoci. Demence u zůstavitelky v průběhu let od roku 2001 postoupila natolik, že v předmětném období (tj. v lednu 2011) již definitivně ztratila schopnost nakládat s majetkem.“ Obdobně se pak vyjádřil i svědek prof. MUDr. J. H. který konstatoval, že Alzheimerova choroba je na rozdíl od jiných onemocnění charakteristická tím, že se projevuje postupným zhoršováním stavu, přičemž zde nejsou přítomny žádné přechodné období klidu a stabilizace stavu.

36. Jako zcela klíčový důkaz pak soud považuje právě posudek znaleckého ústavu ÚVN, s nímž jsou zcela souladné i znalecké posudky znalců MUDr. Š. , PhDr. V. , MUDr. Š. Podle jejich závěrů zůstavitelka v lednu 2011 zkrátka nebyla schopna samostatně činit právní úkony, její intelektuální schopnosti toto vylučovaly. V tomto mezi znalci panovala shoda a v ničem podstatném se v tomto smyslu nerozcházel. Vezmeme-li tedy v úvahu shora popsanou charakteristiku Alzheimerovy choroby, kdy lze vyloučit jakékoli dlouhodobé zlepšení a veškerá léčba spočívá pouze ve snaze zpomalit postup onemocnění, pak je třeba uzavřít, že zůstavitelka nebyla přinejmenším od ledna 2011 způsobilá platně učinit právní úkon spočívající v odpuštění žalobci způsobení předmětného trestného činu. I kdyby skutečně zůstavitelka výslovně žalobci jeho jednání prominula, tak jak žalobce v žalobě tvrdil, tedy v květnu 2011, únoru 2012 a v listopadu 2012, nemohlo se jednat o platný právní úkon ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák., neboť by jej zůstavitelka činila v duševní poruše, která ji činila k tomuto právnímu úkonu neschopnou, což by mělo za následek neplatnost právního úkonu (§ 38 odst. 2 obč. zák.).
37. Je sice pravdou, že znalecké posudky zpracované v předmětném trestním řízení směřovaly především k posouzení toho, zda byla zůstavitelka způsobilá k provedení konkrétních právních úkonů, nikoli obecně k tomu, zda zůstavitelka byla způsobilá či nezpůsobilá k jiným, potažmo všem, právním úkonům. Nicméně závěry znaleckých posudků jsou v tomto smyslu obecnější a vyjadřují se k celkovému duševnímu stavu zůstavitelky. Nadto soud měl k dispozici i znalecký posudek MUDr. Š. který právě hodnotil celkový duševní stav zůstavitelky a který byl zpracován v rámci řízení o zbavení svéprávnosti. I tento znalecký posudek dospěl k obdobným závěrům, tedy že zůstavitelka byla sice na vědomí lucidní, avšak dezorientována časem, místem, neschopna přiměřeně vyhodnotit situační rámec, myšlení měla zcela organicky deteriorované, což se projevovalo redukcí pojmové a znalostní kapacity, alterací úsudků, intencních procesů a exekutivních funkcí, nebyla schopna již podat ani ucelený autobiografický příběh apod. Zůstavitelka podle znalce Š. nebyla schopna samostatně si zajišťovat své každodenní potřeby, adekvátně chápat smysl a význam úředních úkonů, nebyla schopna uzavírat půjčky, smlouvy, úvěry, zodpovědně nakládat s majetkem či finančními prostředky, rovněž nebyla schopna pochopit význam soudního rozhodnutí.
38. Na základě provedených důkazů lze uzavřít, že zůstavitelka do konce svého života chovala vřelý vztah k oběma svým synům. Z toho žalobce dovozuje, že zůstavitelka tedy musela žalobci

způsobený trestný čin odpustit. Soud je však z provedeného dokazování přesvědčen, že zůstavitelka si toho času již pro svou duševní chorobu nedokázala plně uvědomit a pochopit podstatu a závažnost samotné trestné činnosti žalobce a jeho syna, pro kterou byli poté odsouzeni. Navíc i z písemných vyjádření zůstavitelky předložených žalobcem ze srpna 2011, pokud tedy připustíme, že se jedná o skutečnou svobodně a dobrovolně projevovanou vůli zůstavitelky, o čemž má soud vážné pochybnosti, je možno vyzorovat, že zůstavitelka nechápe podstatu trestního řízení a to, proč by měla být podrobena vyšetření za účelem posouzení, zda je schopna výpovědi před soudem. Ostatně z provedených důkazů ani nic nenasvědčuje tomu, že by se zůstavitelka na žalobce a jeho syna pro jejich trestnou činnost zlobila, či jim ji vyčítala. Pakliže tedy zůstavitelka zcela nepochopila, proč byl její syn a vnuk trestně stíhán a odsouzen, je prakticky zcela vyloučeno, že by žalobci jeho jednání mohla při plném vědomí všech důsledků s tím spojených odpustit.

39. Pro úplnost je třeba se ještě vyjádřit k další námitce žalobce, a sice že zůstavitelka v květnu a červnu 2011 udělila plnou moc advokátu JUDr. L. P. který na základě této plné moci zůstavitelku platně zastupoval, a to mimo jiné i v řízení o určení vlastnického práva vedeném zdejší soudem pod sp. zn. 10 C 97/2011, přičemž žalobce z této skutečnosti dovozuje, že zůstavitelka byla toho času způsobilá k právním úkonům, když soud udělení plné moci akceptoval. K tomu soud uvádí, že z akceptace plné moci soudem nelze dovozovat, že by zůstavitelka byla obecně způsobilá k právním úkonům. Soud pouze toho času při určitém stavu povědomí o dané věci neshledal v dané chvíli důvody pro zpochybnění způsobilosti zůstavitelky k udělení plné moci advokátu pro zastupování v soudním řízení. To, zda zůstavitelka k tomuto právnímu úkonu ve skutečnosti fakticky způsobilá byla či nikoli, z této akceptace přímo nevyplývá.
40. Na základě shora uvedeného tak soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že zůstavitelka za svého života žalobci jeho jednání, mající povahu úmyslného trestného činu, odpustila ve smyslu § 469 obč. zák. I kdyby k tomu však opravdu došlo tak, jak žalobce tvrdil, tedy přinejmenším v květnu 2011, únoru 2012 a v listopadu 2012, byl by takový právní úkon zůstavitelky neplatný podle § 38 odst. 2 obč. zák., neboť by jej zůstavitelka činila v duševní poruše (demence způsobená Alzheimerovou chorobou), která ji činila k tomuto úkonu nezpůsobilou. Jelikož tedy nedošlo (platně) k odpuštění způsobeného úmyslného trestného činu, je žalobce diskvalifikován z dědické způsobilosti po zůstavitelce podle § 469 obč. zák. Nemůže být proto se svým bratrem P. B. dědicem první třídy po zůstavitelce. Soud proto žalobu, kterou se žalobce domáhal tohoto určení, zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalovanému, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 36 447,18 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 3 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč sestávající z částky 2 500 Kč za každý z deseti úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (převzatí a příprava zastoupení, 9 × účast na jednání soudu) včetně deseti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., cestovní náhrada v celkové výši 2 121,64 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 7. 9. 2022 náhrada 518,13 Kč za 72 ujetých km (47,10 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 511/2021 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 4,70 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 511/2021 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 2. 11. 2022 náhrada 518,13 Kč za 72 ujetých km (47,10 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 511/2021 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 4,70 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 511/2021 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 11. 1. 2023 náhrada 542,69 Kč za 72 ujetých km (44,10 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a v souvislosti

s cestou realizovanou dne 8. 3. 2023 náhrada 542,69 Kč za 72 ujetých km (44,10 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 30 121,64 Kč ve výši 6 325,54 Kč. Jejich zaplacení soud žalobci uložil ve lhůtě podle § 160 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalovaného jako advokáta dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

42. Pro úplnost soud konstatuje, že žalovanému za úkon právní služby spočívající v účasti právního zástupce na jednání soudu dne 8. 3. 2023 přiznal náhradu toliko za dva úkony právní služby, nikoli za tři úkony, jak žalovaný požadoval. Jak vyplývá z protokolu, jednání soudu trvalo od 9:00 do 11:30 hodin, přičemž náhrada za jeden úkon právní služby náleží při účasti na jednání soudu za každé dvě započaté hodiny (viz § 11 odst. 1 písm. g) a. t.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení k Okresnímu soudu v Lounech. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Ústí nad Labem.

Nebudou-li povinnosti stanovené tímto rozhodnutím splněny řádně a včas, lze se jejich výkonu domáhat podáním návrhu u soudu (§ 251 o. s. ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem (zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů) u soudního exekutora.

Louny 10. března 2023

Mgr. Tomáš Machytka v.r.
samosoudce